

derom, de Betingelser er efter min Erindring ingen Sinde stillede op i Finansudvalget. En anden Ting er, at vi har forhandlet om Sagen i Almindelighed. Men jeg har ikke hørt, at Finansudvalget eller dets Flertal har givet den ærede Ordfører Bemyndigelse til hernede at opstille tre Vilkaar for de Herrers Stemmegivning for Forslaget og opfordre Ministeren til at udtale sig derom. Jeg opfordrer alle Finansudvalgets Medlemmer til at give Besked om, hvorvidt noget saadant er passeret i Udvalget.

Ordføreren (Rasmus Hansen): Jeg har ikke sagt, at de tre Betingelser, som Ministeren skulde udtale sig om, er stillede op i Finansudvalget, men jeg har sagt, at vi har drøftet dette Spørgsmaal, og det har vi.

Moesgaard-Kjeldsen: Førend Finansloven forlader dette Ting, vil jeg benytte Lejligheden til at udtrykke min Glæde og min Tak til den højtærede Landbrugsminister, fordi han har fastholdt Bevillingen paa 16,000 Kr til Forlængelse af Undervisningstiden paa Landbohøjskolen. Jeg taler her som Medlem af Bestyrelsen for Foreningen af danske Landbrugskandidater, og jeg tror at turde sige, at $\frac{9}{10}$ af disse Landbrugskandidater vil være Ministeren taknemmelige for hans Stilling til denne Sag. Det undrer mig noget at se, hvilken Skæbne dette lille Forslag har faaet. Af den Omstændighed, at intet Menneske udtalte sig om Sagen ved Finanslovens første Behandling, drager jeg og mange andre den Slutning, at de fleste af Tingets Medlemmer har ment, at denne Sag var saa vel forberedt og tilrettelagt ved mange Aars Arbejde, at enhver, der havde Interesse for Sagen, maatte vide, hvordan den laa. Naar derfor ingen gik imod den allerede ved første Behandling, tillader jeg mig i Modsætning til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) at drage den Slutning, at dette er et Vidnesbyrd om, at det netop var det rette Sted at anbringe den Bevilling, thi et Bevillingsspørgsmaal drejer det sig om og i Sandhed ikke om et Undervisningsspørgsmaal, som man fra flere Sider har villet give det Udseende af. Thi det, der er Tale om, er kun at forlænge Undervisningen for de landbrugsstuderende paa Landbohøjskolen saaledes, at de unge Mennesker kan faa Lejlighed til at tilegne sig det Stof, der bydes dem. Nogen Forandring i og for sig er der ikke

Tale om. Det er kun en stærkt paakrævet Forlængelse af Undervisningstiden, og naar de unge Mennesker skal være der noget længere, skal der antages flere Lærerkræfter, hvilket koster nogle Penge. Det er altsaa et Bevillingsspørgsmaal, her foreligger.

Naar der senere har rejst sig saa megen Modstand mod dette Forslag, maa Aarsagen dertil søges udenfor Finansloven. Jeg skal indrømme, at det ærede Medlem fra Ringkøbing i Dag lagde for Dagen, at det var en Sag af ikke større Interesse, idet han nærmest vilde gøre den til et Formalitetsspørgsmaal. Det er den dog ikke. Det ærede Medlem talte venligt og godt om Sagen, men alle vi, der har beskæftiget os med den, ved, at der paa forskellig Maade i Vinterens Løb er oparbejdet en Modstand imod den paatænkte Ordning. Denne Modstand kom til Orde ved Finanslovsforslagets 2den Behandling, da det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) i en polemisk Form udtalte sig meget skarpt mod Ordningen. Jeg skal her holde mig til de Udtalelser, der er fremsatte dels i private Diskussioner om Sagen, og dels til de Udtalelser, det ærede Medlem fra Assens fremsatte ved 2den Behandling. Det ærede Medlems Indvending var nærmest den, at Sagen ikke var ordentlig forberedt. Han fandt, der var ingen Anledning til at være saa ivrig for dens Gennemførelse, og han var meget imod, at man vilde gaa over til at kræve en særlig Fordømmelse hos de unge, der skulde studere ved Landbohøjskolen, og samtidig fremhævede han, at Tilsynsraadet foretrak at have to Kursus, nemlig at opretholde det nuværende korte Kursus og saa at indføre et længere Kursus. Som Forholdene har formet sig, viser det sig imidlertid, at Hensigten var at lade det lange Kursus vandre ud i Byen, saa at det korte Kursus skulde blive Hovedkursuset, og endelig advarede det ærede Medlem mod at lovgive paa Finansloven.

Jeg skal tillade mig at pege paa det urigtige i at tale om, at Sagen ikke er forberedt. Det fremgaar tydeligt af de mange Citater fra Kommissionsbetænkningen, som oplæstes af den ærede Ordfører, hvis Velvillie for Sagen jeg takker for. Jeg kan endvidere paavise, at siden 1890 til Dato er der neppe nogen, eller i hvert Fald kun ganske faa Procent, af Landbrugskandidaterne, som ikke har været misfornøjede med den korte Undervisningstid. Der er mange Eksempler paa, hvorledes de har maattet forlænge deres